

BOŽENA
NĚMCOVÁ:

KRÁL ČASU

Božena Němcová:

KRÁL ČASU.

Pohádka.

Byl jednou muž a žena a velmi se milovali. Jednou byl muž na roli a žena hospodařila doma. Ale když přišel domů, ženy doma nebylo; volá, hledá, pláče, darmo však, ženy nenašel. Po několika dnech, nemoha žalem obstáti, vydal se na cestu do světa, hledat ztracené ženy. Nevěda, kam se obrátiti, šel jen tak nazdařbůh, kam ho nohy nesly; smuten chodil mnoho dní, až se dostal na břeh velkého jezera, při němž stála chýše. »Tu si trochu oddychnu a může být, že se i něčeho doslechnu«, myslil sám u sebe a vešel dovnitř. Ale žena, která byla v chýši, ho vyháněla ven. »Co tu hledáš, co tu chceš, člověče?« křičela naň; »tu zahyneš, jak se mému muži na oči ukážeš.« - »A kdo je tvůj muž?« ptal se pocestný. »A což nevíš? Můj muž je králem vody, který má všechno, co je mokré, pod svou mocí. Utíkej, pro Boha, sice jakmile přijde, opravdu tě sní.« - »Ach, jen se už smilujte nade mnou«, prosil ji muž, »skryjte mě někde. Kde se mám proti noci pustit, když jsem všecek unaven.« I dala se Vodokrálovna uprositi a skryla ho za pec.

Po chvíli přišel král vody, a ještě ani nebyl u dveří, už křičel: »Ženo, člověčina smrdí, hned ji sem vydej.« Nebohá žena darmo by se byla tajila; volky, nevolky musela nešťastníka vydati. Tento se chudák třásl jako osika a bázlivě se vymlouval, že nic zlého neudělal a že se jen chtěl poptat, zda tu něco o jeho ženě neslýchat. »No, když jsi tak statečný a ženu svou tak miluješ, odpouštím ti«, řekl vodní král, »ale pomoci ti nemohu, neboť o tvé ženě nevím. Víš co, jdi k mému bratrovi, ten jest králem nad ohněm, zda ti on bude moci více povědět.«

Nebožáček byl rád, že si po tolika strachu smí odpočinouti, poděkoval se králi vody, a hned na druhý den vydal se na cestu ke králi nad ohněm. Ale ani ten nevěděl, co říci a jen ho zase poslal k bratrovi, co byl

králem větru. Ani ten, ač zavanul do každého kouta, nemohl mu s jistotou povědět o ženě, ale přece ho na tolik potěšil, že mu řekl, takovou ženu, že viděl pod Skleněným vrchem. Jak to milý muž uslyšel, hned se pustil cestou zpět, neboť jeho chýše byla právě nedaleko Skleněného vrchu. Přišel tu na mnoho chýší a když je řadou přešel, vstoupil do největší z nich. Ale tam ho náhle obstoupil velký dav čarodějníků a čarodějnic a všichni naň křičeli, co tam chce. »Přišel jsem si svou ženu hledat. že prý tu někde je«, odpověděl muž. »Aj, je tu«, křičely čarodějnice, obskakující pocestného, ale nedostaneš ji, jen když si ji mezi dvěma sty žen poznáš.«

»Ach, jak bych ji nepoznal; aha, hleď, zde je«, vykřikl a ženu svou zachytil a objal. Po chvíli mu pošeptala do ucha žena: »Můj milý, teď jsi mne poznal, ale nevím, zda mě poznáš zítra, neb nás tu bude mnoho stejně oblečených. Ale víš ty, co? Jdi v noci na Skleněný vrch, tam je král nad časem a má dvanáct sluhů. Zeptej se ho, jak bys mě mohl poznat.« »Dobře«, povídá muž, »půjdu se zeptat« a s tím se rozloučili. Ona šla mezi druhé a on se ubíral na Skleněný vrch. Na Skleněném vrchu hořel veliký oheň a okolo něho sedělo dvanáct mužů; to byli sluhové krále nad časem. K těm si muž zamířil. Jak k nim přišel, pěkně krásně je pozdravil.

»Co žádáš?« ptali se ho. »Rád bych zvěděl, jak bych poznal svou ženu mezi dvěma sty stejně oblečených?«

»Ach, dobrý člověče, my ti v tom neumíme poradit, ale počkej trochu, snad náš král bude vědět.« Po chvíli zvedl se z plamene starý člověk s hlavou plešivou, bradou šedivou, a když mu pocestný svoji žádost vypověděl, pravil: »Vnuku můj, všechny budou stejně oblečeny, jen tvoje žena bude mít na pravé noze ve střevíci černou nitku.« Jak to pověděl, zmizel. Potěšený muž děkoval sluhům a pospíchal s vrchu. Na druhý den, když mezi dvěma sty žen svoji ženu vybíral, nebyl by ji jistě poznal, kdyby nebyl viděl tu černou nit ve střevíci. Čarodějnice mu ji nemohly již odepřít. Vzal si ji a pospíchal s ní do své chýše, jsa rád, že ji zase má. Pak spolu žili spokojeně až do smrti.

Naše ženy,
dívký české,
po Lanolu
budou
hezké.

